

володіє різноманітними живописними техніками, з яких улюбленою є олійний живопис. Техніка безпосередньо впливає на живописний почерк, що є певним духовно-образним синтезом дійсності та суб'єктивного світовідчуття. Також митець робить активний акцент на кольоровій палітрі, від якої залежить сила емоційного посилу, тематика, ритм, динаміка, сила тональних співвідношень.

Для творчості львівського художника-колориста М. Демцю характерне сміливе поєднання кольорових співвідношень холодних і теплих відтінків. У багатьох полотнах деталі змальовано досить узагальнено, що створює можливість концентрації глядача на основному об'єкті. Продуманість композиції дає змогу відчувати зв'язок, власну присутність у живописній роботі. Оригінальність інтуїтивного мистецького бачення впливає на самобутність і характер творів. Недарма виставкова діяльність і творчий потенціал М. Демцю розвиваються з новою силою.

Список використаних джерел

1. Демцю М. І. Альбом. Національний музей Тараса Шевченка. Київ : КНВМП Символ-Т, Premium Print Solutions, 2011. 111 с. : іл.
2. Демцю М. І. Акварель, кераміка. Київ : Фамільна друкарня Huss, 2016. 97 с., іл.
3. Демцю М. І. Живопис. Київ : Фамільна друкарня Huss, 2018. 95 с. : іл.
4. Афанасьєв В. А. Українське радянське мистецтво 1960-1980-х років. Київ : Мистецтво, 1984. 224 с., іл.
5. Белічко Ю. Тема-Образ-Ідея: тенденції розвитку сучасного українського образотворчого мистецтва 1945–1972. Київ : Мистецтво, 1978. 277 с.
6. Голубець О. М. Мистецтво ХХ століття: український шлях. Львів : Колір ПРО, 2012. 200 с., іл.
7. Голубець О. М. Між свободою і тоталітаризмом: мистецьке середовище Львова другої половини ХХ століття. Львів : Академічний експрес, 2001. 175 с., 152 іл.
8. Голубець О. М. Сучасне малярство Львова. Львів : Бак, 2014. 143 с., кол. іл. порт.
9. Демцю Михайло. Кольори України: Альбом. Київ : [б. в.], 2002. 48 с., іл.
10. Демцю Михайло. Кольори України: Альбом : / за ред. М. Маричевського. Київ : Софія-А, 2004. 95 с. (Серія «Наш час – наш простір»; Кн. 8).
11. Демцю Михайло. Малярство. Національна спілка художників України. Київ : Образотворче м-во, 2000. 1 л., склад. в 6 с.
12. Виставка творів молодих художників Львова. Каталог. Львів : Облполіграфвидав, 1984. 24 с., іл.
13. Інтерв'ю із Михайлом Демцю. Львів, 14 жовтня 2018 року. (Приватний архів Н. Братюк)
14. Будкевич А. Михайло Демцю. Чародій малярської кольористики. URL: http://texty.org.ua/pg/blog/aic/read/83782/MYhAJLO_DeMCu_ChARODIJ_MALaRSKOJi_KOLORYSTYKY (дата звернення: 20.02.19).
15. Ярема Г. Михайло Демцю: Колись продав свої роботи за безцінь, а потім відкупив удесятеро дорожче. Високий Замок. 2017. URL: <https://wz.lviv.ua/interview/199010-mykhailo-demtsyu-kolys-prodav-svoi-roboty-za-beztsin-a-potim-vidkupyv-udesiatero-dorozhche> (дата звернення: 20.01.19).

Боднарук Тетяна Іванівна

ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені В. Стефаника»

Навчально-науковий інститут мистецтв

НАРОДНИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТРУМЕНТАРІЙ ПОЛЬЩІ ТА УКРАЇНИ

Народний музичний інструментарій являє собою явище духовної та матеріальної культури, яка всупереч природній тенденції нівелювання і згасання традиційних рис, будучи носієм духовної та матеріальної культури українського та польського етносів, до наших днів зберігає прикладне, стилістичне, звичаєве та нові форми функціонування. Його будова, стрій, техніко-виконавські та музично-виразові можливості у комплексі відображають специфіку музичного мислення, історичні традиції. За висловом дослідників, розуміння сутності музичних інструментів неможливе без урахування усього історично-культурного контексту – специфіки соціальної та етнічної свідомості, обрядів, побуту тощо.

Дослідниця Л. Корній у своїй роботі «Ukrainsko-polkie kontakty muzyczne w XVI-XVII wieku», вивчаючи українсько-польські зв'язки, доводить взаємозв'язок ладоінтонаційних, ритмічних і танцювальних форм музики з етноукраїнським фольклором.

Польська народна музика має багато спільного з народною музикою інших слов'янських країн. Згідно класифікації всі музичні інструменти України та Польщі поділяють на ідіофони, мембранофони, аерофони та хордофони. Серед найбільш популярних народних музичних інструментів в обох країнах слід згадати скрипку, цимбали, ліру, трембіту, волинку, сопілку.

В умовах сучасної цивілізації в багатьох країнах, зокрема Польщі та Україні, занепадають цілі верстви органічної ще донедавна автентичної інструментальної культури: трудові, пастушкі й календарно-обрядові награвання, військові сигнали і марші, медитативні «ігри» мольфарів і ворожитів на дрімбі, тилинці чи флюярі. Та, не дивлячись на факт часткового зникання інструментальної музики на побутовому рівні, велика кількість народного музичного інструментарію України та Польщі зберігається у музеях та приватних колекціях, також функціонує у побуті, освітній сфері та у вторинному фольклоризмі. Серед відомих колекціонерів та майстрів народних музичних інструментів України слід згадати Валерія Березівського, Андрія Ляшука, Олега Мельника, Назара Божинського, Сергія Хацкевича, сім'ю Фединських та ін. Серед музеїв України слід відзначити музей гуцульського побуту, етнографії та музичних інструментів Романа Кумлика (Верховина), музей Івана Гончара (Київ), колекцію народних музичних

інструментів у музеї театру та кіномистецтва України (Київ). Серед найвідоміших осередків збереження інструментальної культури у Польщі є музей у Щидловці та етнографічний музей в Кракові, які містять серед своїх експонатів унікальні колекції народних музичних інструментів.

Окрім музеїв – як середовища збереження та популяризації матеріальної та духовної культури, зокрема народного музичного інструментарію, в наш час у різних країнах стрімко розвивається фестивальний рух. Однією з наймасовіших та наймасштабніших форм культурного українсько-польського співробітництва є проведення фестивалів та культурно-мистецьких акцій, під час яких є можливість одночасно великій кількості людей долучитись до української та польської культур. Саме фестивалі української культури у Польщі є дієвим способом підтримки української національної меншини. Різноманітні фестивалі, зокрема «Українська весна», «Підляська осінь» та інші, дозволяють мешканцям Польщі ближче пізнати культуру українців. В Україні також проводяться фестивалі польської культури, зокрема це фестиваль українсько-польського партнерства «Art Meetings», який проводиться у м. Львові, починаючи з 2012 року.

На сьогодні в Україні проводиться велика кількість міжнародних, всеукраїнських і регіональних фестивалів, організатори яких ставлять перед собою єдину мету – популяризацію народної інструментальної музики. Серед них – відомі не тільки в Україні, а й далеко за її межами фестивалі «Провісінь» (Кіровоград), «Дивограй» (Миколаїв), «Веселі музики» (Білопілля), «Україна моя» (Кривий ріг), «3 народного джерела» (Рівне), «Лемківська ватра» (Ждиня) та багато інших.

Таким чином, на сьогодні народний музичний інструмент – не лише знаряддя для виконання музики, а й пам'ятка національної культури, предмет колекціонування, що вказує на високий рівень інтелекту і духовності його власника, родинна реліквія. Музичні інструменти у національній традиції інструментального музикування України та Польщі є одним із головних факторів формування жанрів та форм народної інструментальної музики, тому народний музичний інструментарій потрібно зберігати, розвивати і пропагувати в умовах сучасної модернізації суспільства. Фестивалі – це своєрідні осередки, що визначають напрямки розвитку мистецтва, формують нові ідеї та відкривають митцям і виконавцям безмежні обрії творчої діяльності. Завдяки розвитку фестивального руху в Польщі та Україні, народна традиція інструментального музикування зберігається та активно розвивається у нових напрямках і стилях.

Солодка Лілія Олексіївна

Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка

ФІЄСТА ЯК АРЕНА ВІДНОСИН І ТЛО ЗОБРАЖЕННЯ ЗОВНІШНЬОГО І ВНУТРІШНЬОГО СВІТУ ЛЮДИНИ (НА ОСНОВІ РОМАНУ «ФІЄСТА» Е. ХЕМІНГУЕЯ)

Фієста (ісп. Fiesta) – традиційнонародне свято, що проводиться в країнах Латинської Америки та Іспанії. Поширене також в інших країнах Середземномор'я, в першу чергу в регіонах Старої Румунії і серед латиноамериканських діаспор по всьому світу, в середовищі великої латиноамериканської громади США. Аналогом фієсти в Україні є так звані народні гуляння. В українській мові слово фієста вживається як екзотизм, а також в іронічному контексті [2].

Е. Хемінгвей вдало подає опис Іспанії як тло розгортання свята: «Тут-то почалась настоящая Испания. Показались длинные бурые хребты, поросшие редкой сосной, и буковые леса на далеких склонах гор. Дорога сперва шла по верху ущелья, а потом нырнула вниз, и шофер вдруг дал гудок, затормозил и свернул в сторону, чтобы не наехать на двух ослов... Мы с другой стороны въехали в город по пыльной дороге, круто поднимавшейся между двумя рядами тенистых деревьев, а потом спустились в новую часть города, которую строят за стенами старого. Мы проехали мимо арены боя быков – высокое белое здание, казавшееся бетонным под солнцем, а потом переулком выехала на центральную площадь и остановились у подъезда отеля Монтойи» [3, с. 75].

Читаємо у романі опис фієсти: «Фiesta чалась по-настоящему. Она продолжалась день и ночь в течение семи суток. Пляска продолжалась, п'янство продолжалось, шум не прекращался. Все, что случилось, могло случиться только во время фиесты. Под конец все стало нереальным, и казалось, что ничто не может иметь последствий. Казалось неуместным думать о последствиях во время фиесты. Все время, даже когда кругом не шумели, было такое чувство, что нужно кричать во весь голос, если хочешь, чтобы тебя услышали. И такое же чувство было при каждом поступке. Шла фиеста, и она продолжалась семь дней» [3, с. 117].

Прослідковується у творі образ карнавальності. Карнавальність (франц. carnival) – сукупність ознак, притаманних діонісійської стихії карнавалу з її масовістю, театральністю, вуличною ходою, маскарадом, ексцентризмом. К. як прояв сміхової культури сприймають у значенні особливої моделі світу, притаманній